

FOLK OG LAND

NR. 17 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 27. JUNI 1964

LØSSALG 1 krone

KONRAD SUNDLO:

Tilfrisknende «Rote Kapelle»

Og en modig norsk admiral —

frontlinjene i den kalde krigen».

Og denne formodning viser seg å være riktig. For 3. april i år eksploderer «Nationalzeitung und Soldatenzeitung» med denne overskriften over hele første side:

«Alarm! Moskvas sabotasje-armeer går til angrep! «Die Rote Kapelle» truer livet til oss alle! — Truer hele vår eksistens!»

Og dette må man jo si er noe til overskrift.

Bladet gjør oppmerksom på at «Rote Kapelle» ikke er død. Dette er heller ikke «Rød—Front—Kampforbundet», denne militære kommunistorganisasjon som ble ledet fra Moskva og som i tredivetårene med makt forsøkte å gjøre Tyskland til en kommuniststat og sikkert også ville nådd sitt mål om ikke Hitler hadde levet. På tross av forfølgelsene i Det tredje rike og på tross av Bundesregjeringens forbud lever dog «Rød—Front—Kamp—Forbundet» fremdeles og er i travel virksomhet, idet Bundesregjeringen har kunngjort at man har oppdaget en kommunistisk spionasje- og sabotasje-ring.

Vi sa alltid, sier bladet: mens heksejakten på formentlige ekte og sannsynligvis tyske (bare tyske) krigsforbrytere i høy grad slet på

Forts. side 2

Mens vi har pusset opp og pyntet opp for å kunne gi vårt lands gjest vår gode venn og befrier statsminister Nikita Krustsjov en verdig mottakelse under hans besøk her, er Sovjet blant annet opptatt med å bygge opp «Rote Kapelle» («Rødt Orkester»), Sovjets største og mest vellykkede spionasjeorganisasjon under siste verdenskrig. Det er ikke noe ukorrekt i denne Sovjets virksomhet. Alle stater, og særlig da alle stormakter, er travelt opptatt med denne lyssky virksomhet hvis mest ansette representanter er militærattachéene og andre innen diplomatiet.

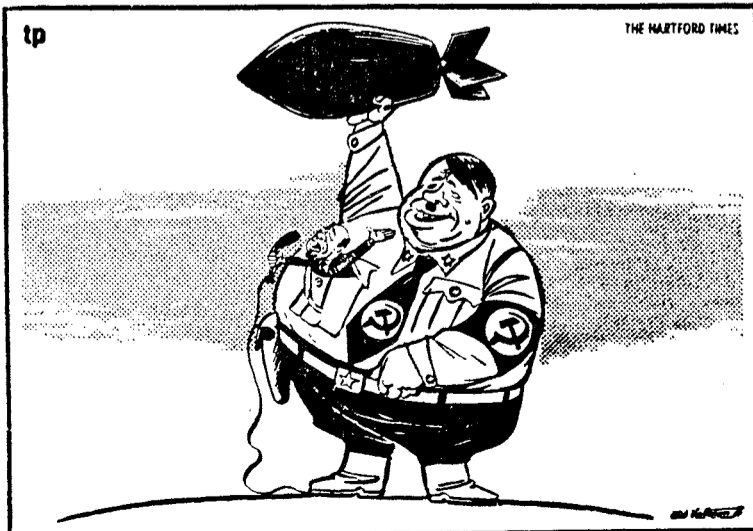
I sin bok «De visste alt i Kreml» behandler W. F. Flicke «Die Rote Kapelle». Boken har et «Forord» hvor det blant annet står:

«Sommeren 1941 oppdaget den tyske kontraspionasje en hemmelig sender som stod i kontakt med Moskva. Oppdagelsen førte til avsløringen av den annen verdenskrigs mest navngjetne og best organiserte spionlige. Spredt over Tyskland, Holland, Belgia, Frankrike og Sveits arbeidet spionorganisasjonen «Rote Kapelle» («Rødt Orkester») med en slik presisjon og dyktighet at den på et øyeblikks varsel kunne gi fullstendig svar på alt hva Moskva ønsket å vite. Organisasjonen hadde sine forgreninger like til topps i

Det tredje rikes sentraladministrasjon, industri, og militærvesen. På sitt høyeste talte den 35 000 medlemmer og disponerte over 350 kortbølgesendere.

Forfatteren av denne boken har særlige forutsetninger for å kunne fortelle offentligheten hva som virkelig foregikk. Fra 1915 til 1945 deltok han i oppbyggingen og ledelsen av den tyske militære radiolyttertjeneste og spilte en fremtredende rolle ved opprullingen av «Rote Kapelle».

I alt ble 81 agenter henrettet men flere av dem som tilhørte selve kjernen klarte å flykte, og mye tyder på at, «Rote Kapelle» den dag i dag er i full virksomhet bak

Slik ser karrikaturtegneren Krustsjov.

Vidkun Quisling och Ljuset från Norden

FÖR FOLK OG LAND AV LANTBRUKARE OCH REDAKTÖR NILS RYDSTRÖM

Under åren 1936 — 1946 var jag hängiven anhängare av vår store nordiske hälso-reformator Are Waerland, som inte minst i Norge vann många anhängare för sitt hälsobudskap, vilket var grundat på sann nationell och fosterländska anda. Såväl i skrift som i tal och genom anordnande av många offentliga möten försökte jag på allt sätt stödja Are Waerland i hans personlighetsfriggörande verksamhet. — Jag fick därigenom den stora förmånen att bli en av Are Waerlands personliga vänner och han gav mig en gång ett råd som jag följde och som kom att få en avgörande positiv effekt på min själsliga utveckling.

När jag år 1946 ingick äktenskap följde en period av praktisk verksamhet, först under 5 år som arrendator och sedan som skogsjordbrukare på två olika fastigheter. Under denna tid ställdes skriv- och talförmågan åt sidan, men 1957 inträffade en del omstörtande händelser i min tillvaro, vilka gav mig anledning att återuppliva de bortglömda kampmedlen för sanning, rätt och personlig frihet i fosterländsk och nationell anda. Det skedde främst genom en mängd insändare i ortstidningarna.

I en av dessa skrev jag i sann demokratisk anda någ-

ra nedsättande ord om Adolf Hitler. Kanske var det dessa ord som observerades av G. A. Oredsson och hans medhjälpare i Malmö, ty redan under 1958 fick jag flera provexemplar av Nordisk Kamp och ett partiprogram från honom. Jag gillade många av idéerna, men kunde inte fatta att något gott kunde komma från det hållet. Liksom tusentals andra svenskar höll jag i början på Adolf Hitler. På 30-talet lyssnade jag gärna på hans stora tal och kände på rent intuitiv väg, när jag lyssnade till de tyska hallamännens röster och till den utom-

Forts. side 7

Nils Rydström i 1941

«Rote Kapelle» —

(Forts. fra s. 1)

vårt politi, og mens den bikjetto pressen ikke lot noen anledning gå fra seg til å peke på den innbildte fare fra høyre, bygget Moskva ut sitt spionasje- og sabotasjenett, alt farligere og farligere, alt mere og mere slagkraftig. Av mere enn femten tusen agenter blir i disse dager 15 satt fast, men av disse blir igjen de 14 satt på frifot etter et kort forhør. Blant dem var det fortjente veteraner fra det tidligere «Rød-Front-Kamp-Forbund».

Det dreier seg om en av de mange «Ring»er som på dag X skal legge Bundesrepublikens liv øde. Det er ikke bare rustningsproduksjonen som skal rammes, men også gass, vann, strøm og annet av Vest-Tysklands livselementer skal ødelegges.

Overalt i Bundesrepublikken har sabotasjegrupper anbragt store lagre av sprengstoff. På dag X skal med et slag millioner Bundestyskere — menn, kvinner og barn bli utslettet. Dette forlanger sentralen i Moskva.

De som harmløse Bundesborgere maskerte røde spreng- og sabotasjegrupper står beredt. Femten av dem ble arrestert i disse dager, tusener og atter tusener står klar til på dag X å utføre Moskvas ordre absolutt.

Medlemmene i disse gruppene kommer fra alle samfundslag. De får grundig opplæring i fagskoler som ledes av russiske eksperter og settes først og fremst inn i behandlingen av forskjellige slags sprengstoff. Men dessuten får de vite alt som trengs om giftstoffer. Megen vekt legges på å undervise elevene i de metoder som kan brukes for å tvinge folk til å bli medlemmer av en gruppe.

Det kan ikke sees at den norske presse har skrevet en linje om «Rote Kapelle». Det greier seg visst for den om den kan rote frem noen tyskere som kan antas å ha begått krigsforbrytelser for 25 år siden. Allierte mordere nevnes aldri, så man må ofte undre seg over i hvis tjeneste vårt lands nyhetstjeneste egentlig står. Øyensynlig ikke i Norges.

Om folkene i Skandinavia ikke har noe greie på «Rote Kapelle», så vil i all fall svenskene uvilkårlig tenke på Moskva når de hører navnet Wennerström og det samme gjør kanskje nordmenn når de hører om nye store innbrudd og rov av pistoler, rifler, maskinpistoler, maskingeværer og tonnevis av sprengstoff.

Hverken «Rote Kapelle» eller «Rød-Front-Kamp-Forbund» kan derfor tale, noe større om deres heldige innvirken på sameksistensen, men til gjengjeld kan tykke, runde, godslige, begersvingende Krust prate så mye bedre. Ut fra regelen om gjentagelsens hemmelighet snakker han uavlatelig om dette emne hvor i verden han enn måtte ferdes, så millioner av troskyldige sjeler «føler det inne i seg» at han mener det alvorlig. Noe han også gjør hvis Sameksistensen arrangeres slik Sovjet vil ha den.

Et fiffig trekk i Krustsjovs propagandataler er naturligvis hans stadige understrekning av at atomkrig etter Hiroshima-mønster er barbari. Han behøver ikke gå til noen atomkrig, i all fall ikke starte en slik uhyrlighet. Han har så mange infanteridivisjoner, panserbrigader, luftflotiller og marineeskadrer, for ikke å glemme atom-ubåter at han mener seg sterk nok til å kunne knuse hvem som helst ved å dra i krig på god gammel skikkelig vis. Det er U. S. A. som må gripe til atom-krigen og bli forbannet av menneskeheten hvis det skal ha noe håp om å kunne stanse Sovjet.

At det er så fremgår blant annet av et foredrag øverstkommanderende for Nord-Norge, viseadmiral Skule Storheill holdt i Sandnessjøen for en tid siden, et foredrag som er omtalt i «Aftenposten» for 30. april i år. Det fremgår av foredraget at admiralen ikke regner med at russerne vil atom-bombe Nord-Norge, men bare okkupere det, idet han slår til lyd for at også vest-tyske tropper bør gis anledning til å delta i NATO-øvelser i Nord-Norge.

«— Jeg kan ikke forstå eller være enig i at vi nå ikke stikker fingeren i jorden og lukter hvor vi er, og av og til også ser tyske bataljoner her oppe på samme måte som vi ser italienere, belgiere og engelskmenn her, sier admiral Storheill til NTB».

«Tidligere er det ingen i Norge som offentlig har gått inn for slik vest-tysk deltakelse, men jeg sier det og mener det, sa admiral Storheill i foredraget».

Foredraget viser at admiral Storheill går ut fra at russerne i Nord-Norge vil støte frem med konvensjonelle tropper og våpen og derfor kan møtes med militære krefter av samme type. Og foredraget viser en ting til: At Admiral Storheill må være en modig mann. For han får jo etter seg hele kobelet av patrioter og gode nordmenn som naturligvis

O. J. LIE 70 år

20. juli

Forbundets tillitsmann i Hedmark, gårdbruker O. J. Lie, på Lie i Vallset fyller 70 år den 20. juli. Når han den dag står på den vakre, frittliggende gård og ser utover sin bygd som ligger nedenfor i sommerens glans og hvor han har tatt mange gode tak for det almene, vil han se på livet med et smil og med sitt humoristiske glimt i øyekrokene, sterk, glad og ubesværet som han er. Like før pinse kjørte han som sedvanlig traktoren på sine fedres gård som har vært i slektens eie i over 100 år. Han har vært meget med i bygdens styre og var under okk. og akk-tiden ordfører. «O. J.» sto bondehøvdingen Johan E. Mellbye nær og står høgt hos sine sambygdinge, som ikke misunner ham at han også dengang hadde det riktige, og det virkelig nasjonale syn på sakene.

Det vil lettere forstås når jeg legger til at O. J. Lie

ser rødt bare ved tanken på at tyskere skal redde Norge. Vi vet hvordan det gikk 9. april 1940: Da kom tyskerne i henhold til Folkeretten for å hjelpe oss med å jage ut englenderne som siden 8. april klokken 4.00 hadde lagt miner i norsk farvann og nektet å flytte på seg. Vi sa ikke ja takk til tyskerne, men startet krig ved å skyte på dem først langs hele vår kyst, enda tyskerne i henhold til Hitlers ordre — ikke løst skudd før de var angrepet.

Så nå spør det om nordmennene i Nord-Norge atter en gang vil falle i armene på angriperen for å slippe å ta imot hjelp fra de fæle tyskerne. Hvis enda admiralen hadde foreslått å hente oppover noen amerikanske negerdivisjoner — men tyskere!

Men viseadmiral Skule Storheill er det all mulig grunn til å ta hatten av for. Han følger ikke mobben, men den sunde fornuft.

Konrad Sundlo

Dødsfall

En gammel venn av vårt blad, Henrik Norman på Sommero gård i Lier er avgått ved døden under et besøk i Danmark, 65 år gammel. Han hadde i noen år vært plaget av en hjertesykdom.

Henrik Magnus Normann var født på Danvik gård, som dengang ble eiet av hans far Guttorm Normann. Etter avlagt eksamen artium gikk han nederste avdeling av Krigsskolen på kavalerilinjen. Etter å ha tatt eksamen, ved Vinterlandbruksskolen, gikk han på Ås Landbrukshøyskole og ble uteksaminert derfra som landbrukskandidat i 1923. Året etter kjøpte han gården Grimsrød i Berg pr. Halden og drev denne til han i 1938 overtok farens gård Sommero.

Normann var en dyktig jordbruker, aktet og respektert av alle. Elskverdig, snild og vennsæl som han var, efterlater han seg mange venner som har mottatt meldingen om hans bortgang med beklagelse og vemod.

Atter er en markant NS-mann gått bort. Magnus Engzelius, gårdbrukeren oppe fra Rørosvidda døde for noen uker siden. Og han har fått sin hederlige omtale også i dagens borgerlige aviser.

Jeg husker så godt da Engzelius kom til Falstad konsentrasjonsleir. Han var en

sammen med sin hustru har skapt et velsignet og særpreget miljø på Lie, beåndet av alsidig lesning, kristelig fordragelighet humor og særlig dyktig innsats i «bondens lille krig». — De har fremfødd et særpreget avkom, som man nok får høre fra i årene som kommer. — O. J. Lie går ikke på akkord med sin bestemte oppfatning av lov og rett, bygget på innenatlesning. Han er eier av en brennende rettferdighetsfølelse som uten fanatisme hevdes uansett persons anseelse!

Selv de skal for synden svare, du kan rank og oppreist stå. Fra din store venneskare skal du takk og ære få. Tanker, ønsker, rike, varme, står på vakt om O. J. Lie!

Alexander Lange.

VI MINNER OM

at det ikke kommer noe nummer av FOLK OG LAND i juli måned. Neste nummer kommer 1. august. Avisens kontorer vil også være stengt i juli, men både redaksjonen og ekspedisjonen kan nåes gjennom posten. Husk bladpengene for 2. halvår hvis de ikke er betalt!

God ferie!

staskar, høyvokset, skarpskåret ansikt med en ørnenese. Du store min når en tok til å sammenligne med vokterne!

Det er kjent at Engzelius var en framstående fœopdretter på sin kjente gård Pinsti. Og at han var noe av en åndskjempe var så lett å se på ham. Men på Falstad var han nokså taus. Han var vel forundret over at han — den inderlige fedrelandslesker — skulle havne i en leir for landssvikere.

Nei, han var nok ingen landssvikere. — Takk for de dager vi var sammen!

Minnest ditt skal leve!

Bj. R.

En giroblankett fra Hjelpeorganisasjonen

for krigsskadede frontkjemper medfølger dette nummer, og vi ber våre lesere etter evne å støtte det arbeide som drives av denne organisasjon. Det er stort behov for hjelp fremdeles og det bør være en æressak å yde etter evne når det gjelder disse som i idealistisk innsats ofret helse og liv for den sak vi alle trodde på.

MED FRONTKJEMPERNE PÅ ØSTFRONTEN.

Neste beretning, som heter «Overfallet», får vi dessverre ikke med i dette siste numret før ferien, så leserne får ha det til gode til det nummer som kommer 1. august.

Vi må ellers be om unnskyldning for at mange av innleggene dels er blitt foreldet og dels overhodet ikke har kunnet skaffes plass. Det skyldes naturligvis først og fremst dette med den fjortendaglige utgivelse, men også den høyaktuelle stoffmengde som strømmet inn over oss i forbindelse med stortingets behandling av landssvikoppgjøret.

ANONYME INNLEGG

tar vi ikke under noen omstendigheter inn i FOLK OG LAND. Redaksjonen må vite hvem forfatteren er selv om stoffet offentliggjøres under et merke eller eventuelt redaksjonelt.

Daglig friske blomster

Blomsterforretning
SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Norge og NATO

Det knaker og braker slik i NATO at selv en utenriksminister Lange må kunne høre det.

Vi skrev tidligere engang at Norge har vært kjøpt og betalt av det USA hvis horoskop nå alle kan lese: det vil gå sin undergang som bestemmende stormakt imøte, enten ledet av den venstreradikale sprellemann for de skumle bakspillere, Mr. Johnson, eller av den nye mann som så behendig har oppfanget den sterke reaksjon mot elendigheiten, men som betenkelig minner om en provokatør, og hvis avstamning understreker en slik mistanke, Mr. Goldwater.

Gjennom sine generøse «gaver» til Europas underutviklede stater, har dette USA, hvis virkelige ledelse aldri trer frem i dagens lys, finansiert og fremmet den sinnsvake «velferd»s politikk som fører direkte og på raskeste måte inn i den sosialistiske — eller om en heller vil: kommunistiske — stat gjennom umyndiggjørelse og korrupering av individene.

I hvilken grad Norge gjennom denne amerikanske venstreradikale infiltrasjonspolitik er kjøpt og betalt kan man få et inntrykk av ved å kaste et blikk på det kjempepalass på Drammensveien som rummer den amerikanske ambassade, og sammenligne med andre lands. Ved siden av dette har vi da den militære sektor.

Og her kommer vi inn på en av grunnene til at de såkalte borgerlige partier i dette land trofast har støttet opp om den sosialistiske svindlen. De er bestukket med amerikanske «gaver» til opprettholdelse av det som ved siden av fjesk for et monarki, som stadig bryter sine egne spilleregler, er de borgerliges eneste programpost: militærinflasjonen både i titler og i uhensiktsmessig oppsetting og utrustning.

Hvorledes sosialdemokratene utnytter dette har vi et noenlunde ferskt eksempel på fra Sverige, hvor — som det heter i et NTB-telegram — «Statsministeren truet de borgerlige partier med at regjeringen kanskje ikke lenger vil forhandle med opposisjonen om omfanget av forsvarsutgiftene hvis de ikke innstiller angrepene» på regjeringen.

Vi leser i et annet telegram så øyet blir stort og vått at Norge i 1963 mottok som «militærhjelp» fra USA over en kvart milliard kroner. Det høres meget ut, men en får vel likevel si at USA har sloppet billig i betraktning av det mangedobbelte beløp norske skatteborgere må ut med for å opprettholde en militærmaskin som utelukkende er innrettet på å være en fremskutt amerikansk forpost istedenfor å ta sikte på å hindre at Norge blir trukket inn i en krig. Det er forståelig at USA gjerne vil ha fly-, ubåt- og andre baser i Norge med sikte på en krig med Sovjet-samveldet, men det er ufattelig hvilken glede Norge kan ha av varslingsystemer til beskyttelse av USA mot rakett- og flyangrep, av digre flyplasser for amerikanske fly og av alt det andre stormaktsutstyret som USA «hjelper» oss med, men som med 100 % sikkerhet vil bringe oss med i enhver virkelig krig som USA blir blandet opp i, og som er helt uskikket til å forsvare Norge.

Nå er imidlertid, som skrevet, USA selv på vei mot fattigkasse, undergang og egen betling, og derfor heter det også i en melding fra Washington at «Norge heretter ikke vil få mer økonomisk hjelp til militære formål». Samtidig opplyses det at «hjelpen» til Danmark og Japan er strøket.

Vel, det er en ærlig sak at USA av nød reduserer sin militære tjenerstab, men så bør da også disse oppsagte tjenere be om sluttattest, for det hører utvilsomt til i eventy-

85 år

har billedhugger Wilhelm Rasmussen, Asker fylt siden siste nummer av avisen kom ut.

Det er ikke nødvendig her i bladet å gå i detaljer om denne markante og høyreiste kunstners liv og virke, der til er det for godt kjent av våre lesere. Nevnes skal bare hans innsats som billedhugger i Trondheims domkirke og hans overveldende produksjon på så mange områder, også i den vonde tid i Norges historie under okkupasjonen, som han håpet og trodde skulle bli innledningen til en nasjonal nyreisning. De kunstverk i offentlig oppdrag han dengang skapte er idag jevnet med jorden av en oppagitert og uforstående samtid, og det er naturligvis en tragedie ikke bare for kunstneren selv, men for hele det norske folk. Ennå den dag i dag står det en smålig strid om hans store livsverk Eidsvollssøylen. — Kunstneren håper fremdeles på å få anledning til å fullføre den, men han blir, som han selv sier, ikke yngre med årene og dessuten begynner synet å svikte.

Ikke minst som portretter har professor Rasmussen skapt det ypperlige. Vi nevner hans portretter av Harald Stormoen, Svarstad, Worm-Müller, Vidkun Quisling, Olav Aukrust med flere.

Også som lærer har professor Wilhelm Rasmussens innsats satt dype spor etter seg.

renes verden at tjenerne blir så betatt av sine herrer at de er villige til å fortsette gratis.

Det er kort sagt på tide at Norge forbereder seg på det som skal skje når NATO-avtalen utløper om ikke så mange årene. At den er moden for oppsigelse bør være innlysende for enhver når vi til og med selv må betale de våpen vi på bekostning av Norges sikkerhet skal bære til forsvar for USA. Og det uansett om Gerhardsen og hans sosialdemokrater får annen økonomisk hjelp fra USA til sine sosialistiske eksperimenter.

Vi synes dette bør bli et kardinalspørsmål ved stortingsvalget neste år, for enten Høyre og de andre borgerlige partier eller Arbeiderpartiet driver internasjonal sosialistisk politikk kan vel bli temmelig hipp som happ.

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

President de Gaulle

I den irske avis «The Irish Press» for 30. april finner vi interessante opplysninger i forbindelse med presidentvalget i Frankrike neste år. Det er ellers betegnende at det ikke har vært gjengitt i norske aviser:

«En fransk høyre-radikal sakfører-politiker M. Jacques Isorni har hevdet i Paris at general de Gaulle bad Sveits i 1944 om ikke å utlevere marskalk Philippe Petain da Vichy-lederen flyktet dit etter Frankrikes befrielse.

M. Isorni var marskalk Petains forsvarer ved særdomstolen, som i 1945 dømte den aldrende exhelt fra slaget ved Verdun til døden, og så omgjorde dommen til livsvarig fengsel.

M. Isorni hevdet at Sveits av slo general de Gaulles anmodning og utleverte Petain. Bagrunnen for M. Isornis erklæring, som ble offentliggjort i «Paris Presse», synes å være at general de Gaulle ønsket at Petain skulle bli spart for en ydmy-

FOR Å UNNGÅ MISFORSTÅELSER

gjør vi oppmerksom på at det som anføres i signerte artikler naturligvis står for forfatterens egen regning og slett ikke alltid faller sammen med redaksjonens syn. FOLK OG LAND er et fritt forum hvor vi gir plass for meningsbrytninger så sant innleggene er sprunget ut av kjærlighet til sannheten, av respekt for vår nasjonale egenart og av et anstendig syn på livet og samfunnsproblemene. Redaksjonens

Arkitekt

HUSTADBærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo**Foran det franske presidentvalg****PRØVET de GAULLE Å REDDE PETAIN?**

gende rettergang.

M. Isorni sa at han hadde store planer om å utvide sin erklæring i juniutgaven av den historiske publikasjon «Histoire Pour Tous».

Publikasjonen startet den siste diskusjon omkring Petain siste uke med en artikkel av advokat Delattre, en av de 24 jurymenn i rettergangen mot Petain. Han hevdet at dødsdommen ble avsagt med en stemmes majoritet — stemmen til et kommunistisk jurymedlem som var blitt sittende i juryen ved en misforståelse fra forsvarets side.

Artiklen, som foranlediget myndighetene til å åpne etterforskning for brudd på taushetsplikt for jurymenn, hevdet også at general de Gaulle kan ha stått bak den fremlagte henvendelse til juryen om bare å gi Petain en dom på fem års fengsel.

Regjeringen har ignorert diskusjonen, som kan komme til å bli av betydning ved valget i Frankrike. Den høyre-radikale sakfører Jean-Louis Tixier-Vignancourt, bekjentgjorde 20. april at han ville søke valg som fransk president neste år med en programpost som krevet offisiell rehabilitering av Petain og at han skulle begravnes ved Verdun hvor han slo tyskerne i første verdenskrig.

Heller ikke i Frankrike er man villige til å vent på «historiens dom». Det er ellers påfallende at president de Gaulles venner nå søker å befri ham for den antatte medskyld i behandlingen av hans gamle venn og lærer Petain. Det er ikke populært lenger for politikere og statsmenn å ha hatt befatning med de grove rettsbrudd og de rettsmaskerte mord som fant sted i den første etterkrigstid.

syn vil man finne på lederplass og ellers i usignerte innlegg av forskjellig art.

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 5% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. OlsenSkottegaten 20 v/ Metodistkirken.
Bergen

Hva pressen ikke refererte:

Landssvikdebatten i Stortinget

VED ALEXANDER LANGE

IV.

Vi fortsetter omtalen av Løbergs innlegg:

LØBERGS TRUSSEL TIL PRESSEN!

(Nedenstående «Frifanten» er Arne Falk. Bemerkning av A. L.)

Så vil jeg nevne at det er visse punkter som har vært uklare når det gjelder landssvikoppgjøret, og som man kanskje burde ha sett på. Jeg vil ikke her snakke om det rent økonomiske oppgjøret, men jeg vil få lov til å sitere et lite utdrag av en artikkel som er skrevet av en presseman som i 16—17 år satt som redaktør av «Journalisten», som er organ for Norsk Presseforbund. — Hans artikler, som han undertegnet med pseudonymet «Frifanten», er i flere blader i forbindelse med at han tok avskjed i 1962, blit karakterisert som en original, men god form for redaksjonelt stoff i et presseorgan. Han skriver:

«Og kor mye har journalistane og det norske folk fått vite om avisgranskinga etter krigen, — frårekna det som kom fram i Morgenpost-saka?»

Journalistane vart granska og fekk sine pass påskrivne, det kunne alle lese om i Journalisten.

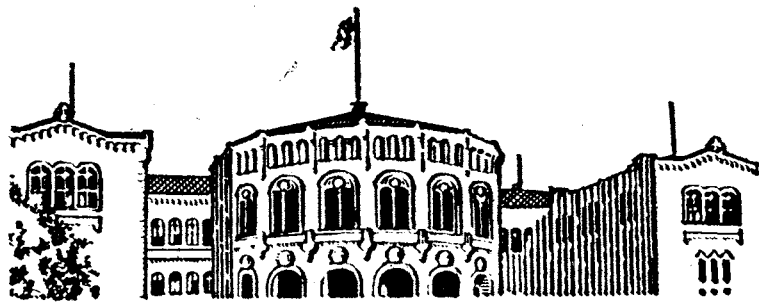
Avisene skulle og bli granska, avisutgivarane, eigarane osfr., men korleis gjekk det med den granskinga? Det har vi høyrte fint lite om!»

Med dette har jeg ikke noe ønske om å få en revurdering av landssvikoppgjøret. Men når det fra mindretallets side hevdes at man kunne ønske en revurdering, så må det på den annen side være lov å si, når man har fulgt dette landssvikoppgjøret hele tiden, at det kan være andre som også har visse ønsker som ikke er blitt oppfylt. Men la det ligge; jeg vil bare gjerne nevne det.

Didrik Cappelen (H), Telemark, medlem av justiskomiteens flertall) var arrogant og påfallende aggressiv. Det har han nok sine grunner til! Herr Cappelen rømte fra landet 1942, var ved det beryktede rettskontoret i Stockholm 1942—44, hos «rikspolisjefen», London 1944—45, statsadv. i landssviksaker Telemark 1945. Utgitt i Sverige: «Om krigsforbrytelser 1943». Handler neppe om visse likvideringer!

Cappelen sa bl a i debatten:

Det har vært nevnt tilfelle

av tjeneste i det tyske røde kors. Det har vi høyesterettsdom for. Så har mindretallet også nevnt de passive NS-medlemmer. Blant de passive NS-medlemmer — det er en betegnelse som er meget misvisende, der er jeg enig med formannen — nettopp blant de passive NS-medlemmer var mange av dem som kunne virke aller farligst. Det var gjerne smålatne og rolige folk, enkelte av dem. Det var andre som gav utmerket begrunnelse for sin holdning. Men gjennom det hele gikk en tydelig opportunisme, en avfinning med situasjonen, og en smittsom holdning overfor andre som var mindre befestet akkurat i kampen mot fienden sånn som den foregikk på alle fronter den gangen.

De passive NS-medlemmer, de som fulgte stille og rolig opp, de var nettopp farlige ved dette at de var stille og smålatne og fikk en mengde andre til å gå med seg i ulykken, til å melde seg inn, fordi det skulle ikke være så farlig, de skulle ikke gjøre noe som var galt, men de meldte seg inn for sikkerhets skyld. Så en mild holdning overfor de passive NS-medlemmer skal man vokte seg vel for.

Jeg har som statsadvokat behandlet 4000—5000 landssviksaker, så jeg har litegrann kjennskap til de forskjellige folkene. — — — Så har vi den siste gruppen. Det er de som klager mest, det er de som klager på at rettsoppgjøret ikke er grunnlovsmessig, det er de som klager på at lover er gitt tilbakevirkende kraft, det er de som klager over urettferdighet og hardhet. Disse klagemålene skal man være forsiktig med å høre for meget på. Jeg skal ikke generalisere nevneverdig ut kanskje burde ha sett på. Jeg vil ikke her snakke om fra det lille kjennskap jeg har tli forholdene, men det dekkes i høy grad med dette: De beste av folkene er tjent med stillhet og best tjent med at de nå får adgang til å røkte sin dont. De dårlige av dem — med dårlige mener jeg de av dem som subjektivt har arbeidet mest

mot de straffebestemmelser vi har — er de som i grunnen lager bråket, og som jeg synes man skal høre minst på. Selvfølgelig skal de også hvis de har noe rett i sine klagemål, kunne bli hørt. (!!)

Torgeir Hovi (A), Oppland (medl. av justiskomiteens flertall):

— — — Eg meiner at det var heilt naudsynt at vi fekk desse ekstra klare rettsreglane frå regjeringa i London. Store delar av folket vårt stod i intens kamp på fleire måtar mot dei framande, og kanskje særleg mot våre egne nazistar.

Men det som må stå fast, er likevel dette at etter 9. april og Quislings krigerske tale den kvelden mot konge, mot regjering og demokrati, måtte det vere klart at dei som slutta opp om han og hans styre, handla mot sitt eige land, og ikkje berre det — men ved hjelp av framandebajonettar var dei med og braut ned vårt lovlege folkestyre. Dette må stå klart.

— — — Vi er òg klare over at oppgjerdet førde med seg mykje vondt i mange heimmar, og soleis også kunne ramme uskyldige, men dette var heller ikkje til å undgå. Lat oss heller ikkje gløyme at oppgjøret gjekk fore seg i trygge, demokratiske former. —

JOHN LYNGS FORSØK PÅ HELGARDERING

John Daniel Lyng har et såvidt politisk alsidig syn og koldt hode at han også i

Forts. s. 8

John Lyng

OLGA BARÉNYI:

76

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

Forsiktig legger Martin mikrofonen ved siden av telefonapparatet og lytter. Ninas stemme hvisker videre i mikrofonen. Også Rikard har reist seg. Man hører en surring et eller annet sted i parken. Martin griper Rikard i armen og trekker ham ut av kjøkkenet. Jacob hever hodet og blunker, men stikker det straks under vingen igjen og sover videre.

«Hva er det sjef?» spør Rikard opphisset.

«Bilen vår kommer, tror jeg. Gå til kvinnene og saml dem sammen. Barna også. De må ikke bli redde, det blir kanskje litt skyting.»

Før Rikard kan spørre om noe er han vekk. Skoene kaster han vekk og løper på tå ned kjellertrappen og så etpar skritt opp igjen, åpner en liten dør og er i parken. Han løper bøyet mellom de sovende jasminbusker, himmelen er gudskjelov fremdeles svart. Da blir det best. Det er en lekeplass for barn, med godt-kjøpsdverger og to store gips-hjorter. Ninas smak. Hundrevis av ganger har han hatt lyst til å kaste disse dyrene ut, men i dag er han glad for at de er der. Hurtig sleper han to av dvergene bort til hjortene, gruppen er alt annet enn malerisk, men gir brukbar dekning. For her må de passere, ikke gjennom hovedalléen. Nina har sikkert instruert dem om hvorledes de kan komme usett inn i huset. Og nøklen til porten kan de bare ha fått av henne. Den stakars, dumme Nina! Hvorledes hun rotet alt mulig sammen for å oppholde ham og samtidig gjøre ham nervøs. Naturligvis sov ikke NKVD, folkene var alt forlenget underveis. Hadde man tvunget henne til telefonoppringningen eller — — — Det kan være det samme. Hvis man bare visste hvor mange som kom. Forresten det står en mot en. De er flere mot ham alene, men han har dekning.

Martin merker hvorledes håndflatene hans blir fuktige av den ulidelige spenningen. Han legger begge revolverne i gresset og tørker hendene på buksene. Hvorfor bruker de så lang tid, hvorfor er de ikke kommet ennå? Hvis de går gjennom hovedalléen er alt tapt.

Der er de. Han ser dem ikke, han hører dem heller ikke, men han vet det med den sjette sans mennesker i høyeste fare har — de er der, like i nærheten. Han trykker seg flatt ned mot den sterkt duftende jord, bare hodet hever han litt. Han ser hjortens tre gipsben, det fjerde slo barna av i påsken — han hever hodet litt til, mere kan han ikke, ellers — Da snubler en eller annen over

en gjenglemt leke i sanden, knapt ti skritt foran ham. En ed, på russisk — og så smeller det. Mennene kom slett ikke til skudd, så overraskende kom det. Det var tre stykker. Martin reiser seg. Der løper ennu en uten dekning over tulipanbeddet. «Her er jeg alt, sjef», peser Rikard. «Hvor er De? Eller er De død?» «Ikke jeg, men jeg hadde nær skutt deg, din gamle narr! Dukk deg straks og kryp bort til meg! Her er jeg, ved dvergene! Bli her, jeg må se etter om bilen er tom».

Bilen var en bulkete Wehrmachtjerre, men med en vimpel fra Krasnaja Armija, Den røde hær. Inne i den lå tre lange, pelsforete kapper, en nattverdskalk av gull og en kasse med vodkaflasker. Vimplen var forsynt med lillafarvete striper, NKVD's merke.

Da han kom tilbake satt begravelsesmannen ved de døde og trakk nettopp en lerfarvet bluse av en av dem. Luene, som også hadde lillafarvete striper prydet hodene på dvergene og hjortene.

«Det utstyret der kan vi få god bruk for, sjef! Pføy, de fyrene stinker som pesten! De har sikkert ikke vasket seg på et år. Er dette faktisk den ærede røde hær?»

«Nei, min venn, det er noe meget finere. Det er NKVD. Du må formodentlig omstille deg til vin, og idetheletatt på Wien. Når denne historie kommer ut — pokker også, unnskyld meg, Rikard!»

«Men, sjef, det har da slett ikke hendt noe! Jeg har jo sagt Dem at jeg vil utvandre, ikke sant? Nå, altså. Kommer det flere av den sorten?»

«Jeg tror ikke det. Vent, jeg vil se på legitimasjonene.»

«De har jeg alt i lommen alle sammen, sjef. Den ene hadde to slike små bøker.»

«Gi meg dem! Det er antagelig legitimasjonen til hans falne kollega. Der står det — pokker også, hvorledes kan jeg plutselig lese slik liten skrift? Det var jo stakk mørkt!»

«Det er så, men De har vært her ute i godt og vel en halv time. Tiden gikk ikke så fort for meg som for Dem, og heller ikke for kvinnene.»

«Lot du telefonen være som den var?»

«Det er klart. Hun vil alt vite hvorfor De ikke la på røret. Kvinnene var forresten ganske fornuftige, og barna lot jeg sove. Bare tanten fra politiet gjorde bråk og ville med meg. Jeg var ikke grov, men jeg måtte gi henne en klaps så hun kom til seg selv. Søster gav henne konjakk å drikke. Søster er forøvrig en flott en, sjef!»

Forts. side 7

O. K.:

Fra Nordisk Samling til Nordeuropas forente stater

Dette ?

De idealer som den såkalte frie verden i dag forsøker å virkeliggjøre er En Verden med amerikansk verdensherredømme og to raser. Den ene rase er jødene. Den andre rasen er alle de andre som skal blandes sammen til en bastard-rase.

Før denne idé kjemper så å si alle offentlige institusjoner i hele den «frie verden». Det er nesten ikke et fjernsynsstykk, en kringkastings-tale eller en avis uten at disse forherliger det jødiske folk samtidig som de propagerer for blanding av alle de andre raser. Men dette er uvirkelige og livsødeleggende idealer. Hittil har disse idealene skaffet oss to verdenskriger, deling av Tyskland og oppløsning av Det britiske Imperium. Dessuten er de hvite blitt kastet ut av Kina — og de er nu på god vei til å bli kastet ut av Afrika også.

Disse idealer skaper også uoverstigelige vanskeligheter innenfor de gamle nasjonalstater. De mest verdifulle elementer innenfor både hvite og fargede folkeslag ønsker å beholde sin rase og ønsker ikke å blandes sam-

men. Raseintegrasjon og solidaritet mellom to raser er like umulig som at «Løven og lammet skal gå sammen på beite».

Det blir rasekamp og borgerkrig og ikke raseblanding og fred som raseblanderne og to-rase-teoretikerne lover oss. Det har vi sett i Kongo og Algeriet, og det vil vi få se i raseblandernes hovedland — Amerika, som kanskje om 10-15 år er blitt et kjempestort Kongo.

Verden trenger derfor en ny idé som kan tenne håp og begeistring i ungdommens hjarter.

Og denne nye idé har Quisling gitt oss. Den forteller om flere store verdensrikter hvor de forskjellige raser kan få leve i fred og utvikle sin egenart. Den peker på en utvidelse av nasjonalitetsfølelsen til å omfatte nærbeslektede folk og skapelsen av stornasjoner, en slags Fedrelandenes verden med blokker av nærbeslektede folk.

I tidsskriftet «Stornordisk Samband» for juli 1938 skriver Quisling:

«Livets historie viser at

Fortis. side 6

HANS EGEDE NISSEN:

DEN NORDISKE RASE

Det er en dårlig fugl, som skitner til egen reir, sier et gammelt ordtøke. Den selv-mordskampanje som etter 1945 drives av intellektuelle kretser i folk av overveiende nordisk sprog og rase i deres panegyrik for folk og stammer av alle farvenyan-ser i gult, rødt, brunt og svart får en uvilkårlig til å huske det gamle ordtøke.

Rasebevissthet og rase-forskning er blitt tabu, forbudte provinser i kulturli- vet, som er kommet på in- deks. Det blir frekt kalt «ra- sediskriminering».

Når undertegnede allike- vel gir seg inn i dette høy- spente, minelagte felt, så er det i erkjennelsen av den ri- siko som det er og bør være å kjempe for sannheten.

Verdenshistorien i de siste 7000 år er i hovedsaken de nordiske rasers historie, selv om vi må regne med den gamle kinesiske kultur i øs- ten og visse kulturer i det for-kolumbiske Amerika. Men disse siste har vært av lokal interesse.

Den nordiske rasers siste store landevinning er koloni- seringen av det tyvende år- hundredes imperium, United States of Amerika. Nå hev- ner slaveeksporten fra Afri- ka seg, det syttende og atten- de århundrets debet skal ut- lignes per fas et nefas. Det er et gammelt babylonsk sagn om babels tårn, som skulle bygges inn i himme- len. Ferdighet og teknikk led nederlag den gang som nå i det daværende industri- departement. Ved samme lei- lighet ble ifølge sagnet dialekt- og sprogstammer skapt. Det er primitivt ut- trykt patriotismens og na- sjonalitetens opprinnelse sag- net fortolker og gir meta- fysisk guddommelig karak- ter. At dette siste er riktig,

~~~~~

synes selvvinnlysende, de for- skjellige raser er skapt av Gud.

Man behøver ikke være chauvinist og kraftpatriot av den grunn. Den nordiske ras- es historie er de jorddyr- kende frie bønders historie helt fra den yngste stenal- der, det forteller alle de mek- tige funn fra mellom-Tysk- land sin overbevisende saga om.

De gamle nordiske stam- mer bodde fast, var gård- brukere, ikke omstreifende nomader. Plog, øks, hakke var deres redskap, hesten deres hellige dyr, bygg og hirse deres matkorn.

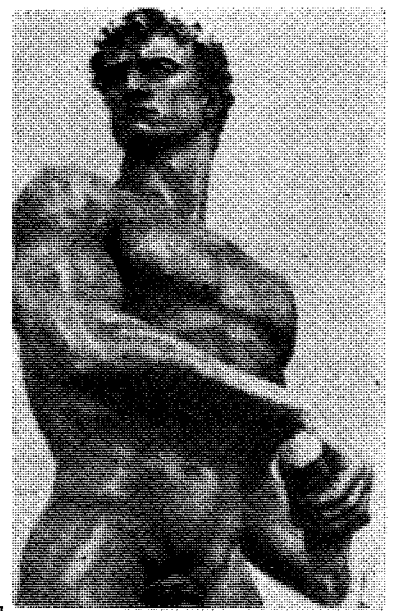
På grunn av klimatsforan- dringer, overbefolkning, kri- gerske forviklinger, stamme- kriger, vandret etterhvert i sen stenalder og i bronsetid mange nordiske stammer ut for som Bjørnson sier om sitt folk «Norrøna folket det vil fare, det vil føre kraft til andre.» Det har vært den nordiske rase, de indoger- manske stammers styrke, men også deres svakhet at de kom til land, hvor det på forhånd var en sterk inn- født befolkning med andre og primitivere seder og skik- ker. Dette var tilfelle også her nord, hvor de nordiske stammer møtte en eldre be- folkning som vi kjenner fra kjøkkenmøddingene, fra Fos- na og Komsakulturens tid. De nordiske stammer av bøn- der kom som erobrere og la den eldre ætt under seg som slaver. Selv dannet de et sterkere eller svakere overskikt av ledere eller ad- ministratører av de erobrede områder. Sagaen forteller og de utallige jordfunn beretter om de nordiske stammers herredømme over de inn- født stammer enten det var over stumpnesede dravider i India, semiter og kaldeere av forasiatisk rase i Persia, Palestina og Armenia, om grekere — hellener og lati- neres suksessive herredøm- me over urfolkene i Italia og Hellas av middelhavsrasen.

Overalt førte disse indo- germansk talende bønder og krigere av nordisk rase sine egne seder og skikker med seg, innførte sine fra fedre- ne i mellomeuropa nedar- vede lover og rettsvesen, sin religion, sin republikanske statsforfatning. De fremme- de folk de hadde underlagt seg hadde helt andre og pri- mitive skikker og seder om de overhodet hadde noen. Særlig var forholdene vedrø- rende ekteskap, familieliv og kvinnens stilling ganske an- nerledes hos de nordiske stammer enn hos de erobrede folk, som samtidig ikke var kommet lenger enn til det primitive, usympatiske ma- triakat, det vil si, at fami- lien består av mor og et vekslende antall fedre og barn.

Fedrene står i et meget løst forhold til mor og barn. Og analogt med dette var kvinnes stilling slett. Alle nordiske bondestammer før- te med seg patriakatet, fars- retten og det livsvarige ekte- skap, troskap var deres ære. Derfor heter det i romerret- ten «Pater est quem nuptiae demonstrant».

Det som i det hele tatt preger de indogermanske ta-

Fortis. side 6

FOLK OG LAND

Eller — — ?

DEN NORDISKE RASE —

(Forts. fra side 5)

lende stammer av nordisk rase fra forhistorisk tid er deres rettskultur, deres retts- og domspraksis, deres ideelle syn på jussen som en rettspleie og rettstanke inspirert av guddommen, begrundet med at rettferdighet er av religiøs opprinnelse.

Slik det har vært blant de nordiske odelsbønder til i dag. Denne enhet av jus og religion er prinsipielt nøkkelen til forståelse av den nordiske rases verdenshistoriske betydning for kultur og åndsliv. For øyeblikket har en rasefremmed og rasefiendtlig, kald intelligentsia høykonjunktur i sin guddommeliggjørelse av negrene, for man er jo verdensborger av gemytt her på berget, ektefødte barn av materialisten Karl Marx og den franske revolusjon som fører i marken de falske forestillinger om frihet, likhet og broderskap, dette slagord som skrikes ut i alle verdens «Dagblad», og agiteres for på torvene. Her har vi å gjøre med det rene åndssvake tøv, vitenskapelig representerer det et overvunnet standpunkt.

Her hjemme forsøkte kjente vitenskapsmenn, Andreas M. Hansen, Dr. Mjølne og Dr. Halvdan Bryhn for-gjeves å slå til lyd for en mer objektiv holdning til raseproblemen og særlig for en riktigere forståelse av vår stilling som et folk av overveiende nordisk rase. Stort sett har devisen vært hentet fra det Knut Hamsun lar heltinnen i «Livet i vold» si i siste akt «La negeren komme». Jo, Kongejubilantene kunne sikkert hilse negeren velkommen. Cicero uttrykte seg noe annerledes «Cave romane, hic neger est» det vil si «pass deg romer, her kommer negeren».

I Frankrike levet Gubinau og de la Pouget, begge store forskere og forkjempere for den nordiske rases enestående betydning for vestens kultur.

Tyskland har hatt mange fremstående vitenskapsmenn på området og det meste bevismateriale er fremlagt av tyske forskere som har fulgt de nordiske stammers vandringer fra Mellomeuropas sletter til Gangesfloden, over Kaukasus og Himalaias snedekte berg.

I U. S. A. var det ikke så få røster, som ropte sitt varsko mot underverdenens amerikriminalisering. Best kjent er professor dr. Madison Grant som skrev «Passing of the Great Race» og professor dr. Lothrop Stoddard, hvis bok «The

Revolt against Civilization» er berømt. Disse to standardverker er aktuelle som aldri før i land hvor presidenter plaffes ned av gangstere som er landets egentlige herrer.

Best kjent er den tyske professor dr. philos. Hans F. K. Guenther. Han har kjempet, en heroisk kamp for den nordiske rase han selv er runden av, og hans tidligere produksjon vil være vel kjent. Hans verker: «Rassenkunde Europas» og «Rassenkunde des deutschen Volkes» er spredt i tusener av eksemplarer all over the World. Etter den store annen verdenskrig 1939—1945, også et ledd i den **revolt mot civilisasjon** som overstatlige krefter satte igang for å knuse Tyskland og den nordiske rase, etter denne vår rases uopprettelige selvmordstragedie, har professor dr. H. Guenther blant annet utgitt to mektige og ugjen-drivelige verker om nordiske stammers erobringer for 3—4 tusen år siden i Hellas og Italia.

Det ville kreve stor spalteplass å gjennomgå innholdet av disse to gripende verker i detaljer, ja, en hel liten bok. Jeg har også i det foregående nevnt ikke så få argumenter og momenter professor Guenther understreker i sine bøker, som er underbygget med citater fra antikke klassiske forfattere, historikere, krigere og politikere.

Både Hellas og Roma løp i sin historie gjennom de forskjellige faser av utviklingen fra de første odelsbønders herredømme, deres krig og seire til de nådde zenith med en kulminasjon av verdenshistorisk betydning, for Romas vedkommende av politisk — rettslig karakter, for Hellas vedkommende den greske kultur og åndsliv som har befruktet Europas åndsliv i 2500 år. Det er tragisk å lese Guenther's malende skildringer av nedgangstiden og den endelige utslettelse av nordisk rase og blod i disse middelhavslend. Vi får høre om barnløshet, homoseksualitet, om prevensjon og abortus provokatus, ættens selvmord, om naturalhusholdningens endeligt og pengehusholdningens drepene gift blant de frie bønder.

Frem for oss treder det risikoløse masse menneske, den amoralske slumbefolkning, mens den frie bondestand forsvinner, delvis på grunn av de uavlatelige krigere, hvortil alle menn var tjenestepiktige og falt i stadig større utstrekning.

Guenther viser til samtlige antikke kilder, som forteller om bondesamfunnets under-

gang, og at erstatningen var **velferdsstaten** med sine ludi et circenses og sin utdeling av milde gaver, særlig brød.

Guenther tegner et makabert bilde av det Nietzsche kaller «Det siste menneske» og dets «lykke» og Oswald Spengler har i «Untergang des Abendlandes» tegnet den vestlige kulturs epoke fra dens begynnelse til de siste luer flakker opp i det utbrente bål. Slik gikk det Roma og Hellas. Vil det gå likeledes her? Når man ser utviklingen mot en sann negerkultur i kunstens verden, det rene apemaleri, popmusikkens herjinger og misbruket av de to store media: Televisjon og radio, har en grunn til å frykte det verste. For ikke å snakke om agitasjonen for **en verden**, som drukner i kriser, inflasjon og diktaturtendenser og faren for et nytt matriarkat.

Professor Guenther konkluderer med å citere den edle tyske jøde Walther Rathenau, en sann germanervenn. Han sa: «De ariske stammers tragedier er av inngripende betydning for verdenshistorien, ja menneskehetens saga. Et blondt vidunderlig folk vokser opp i Norden, sender bølge på bølge av erobrere til syden, som befrukter kultur og tenkemåte. Men mørke mennesker tar til i antall og denne flodbølge rykker stadig nærmere, så tragedien nærmer seg Norden. Nord - Europa».

Og i en slik krise feirer man negrenes komme. Det blir et makeløst åndsliv.

Jeg vil anbefale professor Guenther's bøker på det beste. De skildrer at i samme mon som livslovene krenkes, inntreffer hevnen seg nådeløst og holder dom på tidslovens ytterste dag. Den falske humanisme tuftet på en skingrende atonal, skjærende falsk likhetslære fører til rasing av alle verdier og i siste instans til oppløsning og katastrofe. Det er visse overstatlige og internasjonale krefter og deres garnityr som i **nihilistisk** regi med et frenetisk hat til den nordiske rase opererer innenfor murene, disse rebel-ler fra underverdenen er en dødelig fare for våre germanske folk av nordisk rase som allerede i stor mon har tatt skade på sin sjel. Gule bokserier og en sann sensasjonspresse sprer giften i hytte og hus, jeg anser den for farligere enn supervannstoffbomba. Hollywoods filmbomber myrder. Man må uvilkårlig minnes Ibsens «Peer Gynt» når dikteren tegner galehuset i Kairo: «Fornuften er død, leve Peer Gynt». Tilbake står Vestens orangutanger og undergang des Abendlandes, hvis ikke i siste sekund sannhetens mor-

Fra Nordisk —

(Forts. fra s. 5)

all utvikling beror på forening av frihet og forskjell med fellesskap og organisasjon. Universalmonarkiene, verdensrepublikkene, ender i anarki og oppløsning. En enkelt nasjons hegemoni er til forderv for andre og for den selv. En babelsk blanding av alle nasjoner og raser slik som liberalismen og marxismen tilstreber, ødelegger hver enkelt egenart og verd. Av sonndring og ren utvikling fremgår den sanne harmoni. Det er historiens og livets lære. Menneskehetens organiske formningsvilje er rettet på det nasjonale og på samvirke av nasjonale enheter».

«Nasjonal folkereising er fåfengt, dersom vi ikke tenner liv i den norrøne ånd igjen og bygger på et åndelig og ansvarsbevisst livssyn. Ingen framgang er tenkelig uten vi holder det nordiske blod ved like, og tar vi ikke vare på vårt særpreg, mister vi det og går mot nasjonal utslettelse».

«Denne tanke at et nordisk folk bare kan gjenreises ved at det bygger en ny stat i de former vår tid trenger, og på det dobbelte grunnlag av folkeætt og åndelig livssyn, den såkalte nordiske tanke, er stadig voksende i utbredelse og innflytelse i de forskjellige nordiske land og spiller allerede en betydelig rolle i praktisk politikk».

«Kunne en således utvide den eksisterende sterlingblokk til å bli en fast valutaunion mellom de nordiske folk, og dernest gjennom tollpolitisk samarbeide oppnå en tollunion mellom disse folk, var hele grunnlaget skapt for den politiske virkeliggjørelse av disse våre mål: **et stornordisk folkesamband i verdensfellesskapet**».

«Det vil også forstås at

genrøde går opp for et bestemmende flertall. Ellers er maskinmenneskets og robotenes stat en realitet **for 1984 in the brave new World**.

Jeg vil anbefale på det beste folk flest å lese Guenther's bøker, de forteller om oppgang og undergang av Roma og Hellas og gir varp og veft, mønstret for vår egen skjebne. For Guds mølle maler langsomt men sikkert.

Professor H. F. K. Guenther:

I. *Lebensgeschichte des hel-lenischen Volkes.*

II. *Lebensgeschichte des römischen Volkes.*

Verlag Hobe Warte. Franz v. Bebenburg, Pähl/Bayern.

Hans Egede-Nissen.

det stornordiske samarbeid er i virkeligheten en forutsetning for en videre utdypning av samarbeidet mellom de nordiske stater i engere forstand (Norge, Sverige, Danmark, Finland og de norrøne øyer i Norske-havet)».

«Men når dette er trygget, så er det ønskelig at Norden inngår som en naturlig gruppe i det nordiske verdenssamarbeid ved siden av briter, tyskere, nederlendere og de andre».

Quisling henvender seg altså i 1938 til England for å få denne stat til å ta ledelsen i et Stornordisk Samband. Men vi vet i dag i 1964 at England forkastet den nordiske tanke og allierte seg med den prosemittiske ledelse i Russland for å knuse Tyskland og det nordiske prinsipp som denne stat bygget på. Og Quisling som reiste den nordiske tanke og som henvendte seg til England, er av England blitt stemplet som forræderen over alle forrædere.

England har forkastet den nordiske tanke og det nordiske prinsipp og har alliert seg med negre og zionister og gått inn for verdensrepublikken og to-rasestaten.

La oss derfor forkaste England som den ledende stat for de nordiske folk og som bærer av den nordiske tanke.

I straffesak mot Quisling 1945, side 459, kan man lese: «Min stilling til Russland fremgikk av min, jeg kan si lidenskapelige fedrelandskjærlighet, fordi nemlig Russland er i virkeligheten det store Norge. Russland, det russiske rike, er grunnlagt av nordmenn. Hvis man leser P. A. Munch, vil man se at de opprinnelige russerne var tre folk, russere, svensker og nordmenn, og at våre forfedre bodde i Russland, er temmelig sikkert. Det var det som var utgangspunktet for meg i min bedømmelse av de russiske forhold».

«Jeg så på Russland som et område hvor norsk og nordisk innflytelse skulle kunne gjøre seg gjeldende. Jeg mente nordmennene skulle gjøre det til sitt arbeidsfelt. Selv fossene i Dnjepr har nordiske navn, våre guder kommer fra Kaukasus» . . . «Jeg mente det skulle skje på fredelig vei — —»

«Da jeg begynte å forstå at det var det ingen utsikt til, men det som det var utsikt til var at det ville gå akkurat den motsatte vei, at bolsjevismen ville ta våre land — da var det jeg måtte reagere den omvendte vei også. Da måtte jeg reagere på den måte at jeg søkte å arbeide for at de nordiske

(Forts. s. 8)

VIDKUN QUISLING OCH LJUSET

Forts. fra side 1

dentligt vackra och klangfulla musiken, att det var något stort och skönt som verkade i Tyskland — något som jag med hela min själ accepterade, i varje fall till anda och idéinnehåll. Men 1940 hade jag sällskap med en socialdemokratiskt fostrad flicka. När jag för henne bekände min kärlek till de vackra och taktfasta tyska arbetar- och marschsångerna blev hon förfärad och förbjöd mig att ens drömma om några positiva insatser för denna ideologi. Jag lydde henne emellertid inte genast, men så kom den 9. april 1940 och allmän mobilisering i vilken jag sveptes med bland de allra första förbanden. Efter en hektisk utrustning med ålderdomlig och oduglig materiel satt vi tätt packade i bussar på väg till en väntad front i Skåne. Det rådde en dov och ilsken stämning i bussen. Någon öste sin vrede över Tyskland, som satt igång krigets dårskap. Jag påpekade då vad jag läst i Stockholms-tidningen, att tyskarna var tvungna att gå i krig för att hejda den fruktansvärda polska massakern på den tyska minoriteten i Polen. Jag hade läst, sade jag, att över 80.000 tyska civilpersoner mördats sommaren 1939. — Och det är du så in i h — e dum att du tror, röt då en av de äktdemokratiska soldaterna till åt mig! Jag blev lätt chockad. Förut hade jag ej kunnat drömma om att rena lögner publicerades i pressen. Jag trodde nu att det jag läst var osanning och anslöt mig till den tysklandsfientliga demokratiska åskådningen. Först 20 år senare, när jag redan av G. A. Oredsson och Nordisk Kamp med flera nationella tidningar och böcker blivit omvänd till nationell åskådning, fick jag bevis för att artiklen i ST varit sann.

Men, för att återgå till mina tidningsinsändare, så fortsatte jag därmed ännu en tid. Slutligen fann jag emellertid att så snart jag skrev om vissa ämnen var det omöjligt att få något publicerat. En tid försökte jag att moderera ämnena och lista ut vad som passade för centertidningen, högertidningen och den socialdemokratiska. Därvid fann jag bl. annat att högertidningen var dödligt förskrämd för att ta in något jag skrev emot räntesystemets skadeverkningar och om den nationella ekonomiläran, vilken jag redan 1958 assimilerade i min livsåskådning genom den självlärde nationalekonomiske experten Johan F. Kjellén, under 20-talet godsägare

och riksdagsman.

Slutligen tröttnade jag på detta krångelskrivande och beslutade mig för att starta en egen kulturtidsskrift som jag kallade för «Wärendsbladet». Under de första åren utkom den, liksom nu under år 1964, i stencilerat utförande, men i januari 1961 blev den tryckt officiell tidsskrift. Wärendsbladet utkom då varje månad med ett 16-24-sidigt nr. När jag hade redigerat och utgivit 4 nummer hittade jag av en händelse några oöppnade exemplar av Nordisk Kamp och Bohusläns Folkblad, som jag fått redan 1958, men inte läst. — Men nu läste jag, och fann till min stora förvåning att dessa tidningar idémässigt låg på ett plan som märkligt liknade vad jag ville ha fram med Wärendsbladet. Brevledes tog jag genast kontakt med utgivarna. Detta ledde till en omfattande brevväxling särskilt med G. A. Oredsson, som under det kommande året steg för steg omvände mig till en klart nationalsocialistisk åskådning på nordisk kristen grund. Och när Wärendsbladets septembernummer utkom 1962 var hans arbete beträffande mig slutfört — detta nummer betecknade nämligen en vändpunkt och ett klart ställningstagande för Nordiska Rikspartiet — Nordisk Samling. Under redigeringen av detta nummer kom jag på intuitiv väg — ja, varför inte säga genom en uppenbarelse, till klarhet om vad det var som bar fram den tyska nationalsocialismen och som i en framtid skall komma att bära fram vår egen nordiska NATIONALKRISTNA livsåskådning, . . . det . . . var **den orubbliga HÄNFÖRELSEN** - kärleken till allt sant, rätt, stort, skönt och nationellt-fosterländskt.

Men självfallet kan ingen genomgå en sådan omvändelse om det inte förut finnes något i själens djup som ger gensvar — något som länge legat gömt och fördolt för att slutligen, när tiden är inne, återuppväckas till medvetet och verksamt liv. Först och främst var det mitt fysiska och andliga arv från min far, P. J. Rösiö — skollade hemmansägaren och riksdagsmannen Eric Rydström. Under 1920-talet var han en period riksdagsman, representerande De Frisinnade. De Frisinnade var ett liberalt parti som i sitt program var klart nationellt och fosterländskt inriktat. Detta parti torde i mångt och mycket ha försökt omsätta idéer från Rudolf Kjellén, vilken var den man som för första gången präglade ordet «nationalsocialism». Jag var ba-

ra 6 år gammal när min far lämnade riksdagen, men den fosterländska politiska atmosfären i hemmet insöp jag likvel i fulla drag. Jag har hört berättas att en mängd deputationer från dåvarande Bondeförbundet — nuvarande Centern — uppvaktade min far för att förmå honom gå över till deras parti. Han blev nämligen utslagen ur riksdagen för att han satsade för hårt på jordbruket och därvid övergavs av partiets tjänstemän. Han svek emellertid inte sina ideal.

Denna grunläggande och viktigaste förutsättning för min omvändelse kompletterades även genom det stora inflytande Are Waerland haft genom sin hälsopropaganda, där han ständigt inflytade andliga och moraliska motiv för en mänsklighetens tjänstgöring. Ofta talade han, liksom Vidkun Quisling och Orvar Sæther, om LJUSET FRÅN NORDEN. I sin tidsskrift NY NORD nr. 1 1941 skriver han bl. a. följande, som på ett märkligt sätt understöder riktigheten i Quislings uppfattning gentemot Adolf Hitlers:

«Det finns en profetia, som går långt tillbaka i tiden, och som säger, att den andliga och materiella kulturens pånyttfödelse en gång skall komma från Norden. — Den nation, som glömmer sig själv för de store, gemensamma, allmäntmänskliga idealen och kulturvärdena, skall även ständigt få ny livskraft och gå en högre kulturell och andlig utveckling till mötes. Detta är lika säkert, som att den nation, vilken sätter sig själv över dessa ideal och krav, förr eller senare går mot sin upplösning och undergång.

Detta enligt en andlig lag, som råder lika osvikligt över människans handlingar och samhällsförhållanden som attraktionslagen råder över de fysiska händelseförloppen.

Det nuvarande världsdramat är därför innerst en strid om andliga och kulturella värden, ideal och mål.

Skola vi tjäna Gud eller Mammon?

I denna stora kamp intaga de nordiska nationerna en särställning.

De kunna icke engagera sig som maktfaktorer på någöndera sidan. Deras rent fysiska insats i kampen vore av ringa betydelse.

Ses denna strid emellertid som en kamp om utvecklingsideal och andliga värden, blir deras ställning med detsamma en helt annan. I den striden kunna de gripa in som maktfaktorer av första rangen. Ty det är alltid

de andliga makterna, som sist och slutligen avgå med segern och behålla fältet. Och det är i denna mening, som den gamla profetian kunde besanna sig, och som ljuset, vilket skall lysa mänsklighetens väg genom tiderna, kunde komma från Norden».

Slutligen kommer en tredje faktor som hade en avgörande betydelse när det gällde att väcka till liv mitt national-kristna medvetande. — Även denna kontakt fick jag på grund av mitt flittiga insändarskrivande i olika tidningar. En dag hösten 1958 fick jag ett bokpaket innehållande en märklig stencilerad hemmagjord bok från Arthur Andersson med brev: «Bäste kamrat och medvandrare i tillvarons skola av Gudomliga äventyr — jag hälsar Eder.

Med anledning av att jag under årens lopp har sett en del artiklar införda i Smålandsposten och Säningsmannen som härleda sig från Eder penna och som handlat om reformerande och ideella ämnen av tillvarons många livsproblem, tager jag mig friheten att tacka för de utmärkt livsberikande synpunkter Ni synes äga i dessa viktiga frågor.

Då Ni äger en stor helhets-syn i både det som berör vårt fysiska och andliga välbefinnande och ett öppet sinne för den empiriska forskningen, sänder jag som tack för det Ni arbetar för, med dessa rader en bok av Cora L. V. Richmond, «Psychosophy» (Själsläran), Själsläran i mänskligt förkroppsligande, samt några tankeväckande, filosofiskt astronomiska kompositioner i form av bildspråk.

Vad angår Själsläran vill jag nämna att Nordens store hälsapostel: Are Waerland, fick denna bok till sin 75 års dag, samma dag den blev färdig».

Denna märkliga bok och denne högst ovanlige man hade ett mycket stort inflytande på mig evad det gällde att förstå den nationalsocialistiska livsåskådningen. Här fick jag lära mig att förstå livet sådant det varit och är. Nu, sedan jag genom G. A. Oredsson fått ögonen öppna för sanningen i en ideologi jag förut föraktat och ansett som omöjlig, förstår jag vilka oerhörda sanningar den märkliga «Hermetiske eld-filosofen» Arthur Andersson är i besittning av. Hans egna konstverk med örnvinge- och ormsymboler, jämte hans hermetiska kärleksmystik, talar ett språk som förmår grunden att darra, likt en jordbävningens mäktighet, under de judiska frimurar-

templen. De är maktlösa, lika maktlösa som trollen i våra barndomsagor när SOLEN gick upp. — Och än mer! Liksom Solen ick behöver månens svaga ljus, utan helt enkelt överglänsar det, får vi här lära oss att vi icke behöver bekämpa dessa mörkets budbärare — de försvinner av sig själva när det stora ljuset kommer!

En tid efter det jag genom G. A. Oredssons förmedling blivit en trogen läsare av «Folk og Land» utkom så nr. 23 den 11. september 1962. I detta nr. finns en artikel om «Quislings syn på framtidens fellesskap» som jag läst igenom många, många gånger. Till min stora glädje fann jag i denna artikel att Vidkun Quisling otvivelaktigt är den största personlighet som någonsin framträtt i Norden! Att han blivit en av de mest oförstådda utgör på sitt sätt ett bevis härför, ty heter det icke i Själsläran om Kristus, att han var så långt före sin tid att han fick «trampa vinpressen ensam». För min personliga del förstod jag emellertid Quislings storhet på ett annat sätt; genom Orvar Sæthers artikel kunde jag genast konstatera att inom sin världsåskådning inrymde han allt det jag funnit rätt, sant och riktigt hos alla mina stora lärare: hos min far, hos Are Waerland, hos Cora Richmond i Själsläran, samt hos den småländske doktorn A. A. Alexandersson — en av Cora Richmonds samtida lärjungar och ofta citerad i Wärendsbladet.

Att den politik som vi inriktat oss på inom Nordiska Rikspartiet — Nordisk Samling är den riktiga och den enda som kan leda till målet råder icke något tvivel om. Intet kan göras inom någon politisk ideologi utan att taga hänsyn till vår materiellt så mäktige granne i Öster. Ingen förstod detta bättre än Quisling. — Denna politik kan icke uttryckas bättre än ved Orvar Sæther gjort det i den oven nämnda artiklen om Framtidens gemenskap: «La oss försöka å vinne de nordiske

Forts. s. 8.

Dødsdansen

(Forts. fra s. 4)

«Så nå kan vi gå, Rikard! Ta uniformene, jeg skal hente kappene i vognen».

Haven var full av fuglesang. Fra kjøkkenet hørte man Jakob plapre med, Helenas forføriske kurrende stemme: «Mennene er ofte virkelig komiske, herr Hitler!»

